

Pe aripi de vultur

Muzica în lumina Scripturii

Nr. 11
2023

4

Oamenii lui Isus

11

Muzica și știința

24

Laudă și
închinare

Mărturii

Oamenii lui Isus – istoria a două fotografii (partea I)	4
Cântările Harului	19

Hrană pentru suflet

Să cântăm Domnului!	8
Do, de la Dumnezeu, Re Mi Fa Sol La Si Do	17
Muzică... pe stomacul gol!	21

Biblia practică

Muzica și știința	11
Laudă și închinare	24

Vestea Bună

Frânghia ta e prea scurtă	28
---------------------------------	----

**Ei au primit Cuvântul cu toată bunăvoința,
cercetând zilnic Scripturile.**

FAPTELE APOSTOLILOR 17:11

Editură:

The Bereans Publishing Ltd.,
The Netherlands
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
pictograme
© AdobeStock: pag. 1, 8, 10, 11, 14, 16,
17, 18, 20, 21, 23, 24, 27, 28

Echipa de redacție:

Andreea Sima, Monica Smărăndescu,
Camelia Tașbac, Sara Ion, Rodica
Drăgan, Adrian Bogdan Lucian Frățilă,
Teodor Cernat, Robert Ion, Alexandru
Savu, Emanuel Munteanu

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
www.clickbible.org

Nu cu mult timp în urmă circulau pe internet videoclipuri cu glume în care unii tăiau pe neașteptate firele căștilor unor tineri pasionați de muzică și inițial observai stupefarea, șocul sau chiar furia victimelor. În cele din urmă aceștia primeau cadou niște airpod-uri, căști wireless mai scumpe, și astfel beneficiau de un “upgrade” la un gadget modern. Tot răul spre bine.

Încă din cele mai îndepărtate timpuri muzica a avut o influență extraordinară asupra oamenilor. Mijloc de comunicare, expresie a unor valori culturale, formă a închinării religioase, apanaj al rafinamentului, dar și divertisment – muzica reprezintă toate acestea și mult mai mult. Fie că ascultăm muzică, cântăm sau chiar compunem, viața noastră a tuturor este marcată de sunete, armonii și ritmuri.

Articolele cuprinse în acest număr dedicat muzicii abordează subiectul din perspectiva biblică, deoarece Biblia trasează o linie clară și în acest domeniu, aparent protejat de preferințe personale și gusturi diverse. Creștinismul nu poate fi activat doar duminica la biserică cântând imnuri cu evlavie, apoi lepădat luni în drum spre școală în ritmuri de tobe extatice și sâmbătă la club în amețeala produsă de sunete și mișcări senzuale care invită la dezinhibarea trupurilor. Muzica este prea importantă ca să fie considerată un element secundar sau inabordabil pentru că “gusturile nu se discută”.

Revista cuprinde prima parte a mărturiei lui Brian Reynolds, un tânăr hipiot canadian, a cărui viață a fost marcată de droguri și de muzica formației Led Zeppelin. Aflăm, de asemenea, detalii remarcabile despre influența muzicii asupra creierului și ce stil de muzică are rol de medicament antihipertensiv. Mai mult, se pune întrebarea dacă există vreo legătură între notele muzicale și Dumnezeu. Fenomenul “praise and worship” din bisericile creștine este analizat în lumina Scripturii, care ne vorbește despre “închinarea în duh și în adevăr”.

Nu în ultimul rând, oamenii răscumpărați de Hristos prin sângele Lui prețios sunt îndemnați să cânte de bucurie și să Îl laude pe Acela care a dat totul pentru ei. *“Pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui”.*

Un tânăr la douăzeci și ceva de ani, cu degetul îndreptat spre cer. Pe partea din spate a fotografiei este o notă scrisă de mână cu cerneală: "Undeva într-o pădure din Oregon în 1973".

Cu câțiva ani înaintea realizării acestei fotografii, în septembrie 1971, pentru a fi mai exact, tânărul din poză a făcut autostopul de acasă, din Noua Scoție, Canada, înspre marele oraș, Toronto. Așteptase cu nerăbdare acel eveniment – trupa Led Zeppelin urma să aibă un concert! Oricum orizontul vieții sale începuse să se întunece, așa că plecarea din oraș părea o idee bună. Fără îndoială că ultimii săi ani fuseseră diferiți de copilăria cu probleme, dar totuși nevinovată. Mai mulți ani marcați de inhalarea drogurilor, fumat excesiv de hașiș și beție îi schimbaseră sensul vieții. Motto-ul lui era acum: “nicio speranță fără droguri”. Într-adevăr, “timpurile se schimbau”, așa cum cânta Bob Dylan.

Tânărul a pornit spre Toronto împreună cu prietenul său cel mai bun, dar au rămas blocați în nordul orașului New Brunswick – fără alte variante de transport pentru a merge mai departe. Tânărul și-a scos tricoul și a făcut un indicator din el: “ISUS NE-AR FI LUAT CU MAȘINA”. Planul era o dublă încercare de a face mașinile care treceau nepăsătoare să oprească. “Uite cât de slab este acest băiat (î se văd coastele); cu siguranță are nevoie de ajutor!” A doua parte a planului era mult mai interesantă. “Isus ar

avea mai multă compasiune decât voi! El ne-ar fi luat cu siguranță în mașină!” Nu că tânărul știa cine a fost Isus, dar suna bine. Planul nu a funcționat, așa că prietenul lui a sărit la bordul unui tren de marfă, în timp ce tânărul s-a întors la hotelul pentru tineret, iar ziua următoare a găsit o cursă. Planul celor doi fusese să se întâlnească în centrul Montrealului, iar în cele două zile s-au revăzut în acel oraș. În timp ce se aflau în Montreal aceștia au mers și într-un bar de pe strada St. Catharines, care, din păcate, era locul de întâlnire a unui club notoriu de motocicliști. Membrii bandei au intrat în bar purtând echipament complet și au pocnit din degete înspre zona unde stăteau tânărul și prietenul său. Aceștia nu au avut de ales decât să elibereze locurile lor pentru motocicliști – atmosfera era tensionată.

Cei doi au ajuns în sfârșit la Toronto și s-au îndreptat spre Maple Leaf Gardens pentru a asculta trupa Led Zeppelin. Aveau suficienți bani pentru bilete, însă nu le-au mai rămas și pentru țigări. Soluția acelei probleme era simplă: s-au întors la vechiul lor obicei – să adune de pe stradă mucerile de țigară aruncate, să le desfacă pentru a recupera tutunul rămas și apoi să le ruleze iarăși în hârtia nouă pe care o aveau la înde-

mână pentru a face țigări cu marijuana! Aveau chiar un nume pentru acest produs: “makin’s”.

Tinerii erau cu adevărat încântați de acest concert, deoarece Zeppelin era trupa momentului – un eveniment important pentru doi hipioți fără educație din Noua Scoție. Formația aceasta renumită din Marea Britanie făcea un tur în America de Nord și prezenta noul lor cântec, “Stairway to Heaven”, care urma să fie lansat pe disc în curând. O strofă din melodia respectivă i-a rămas în memorie tânărului mult timp după terminarea concertului:

Am un anume sentiment când privesc spre vest

Iar sufletul meu plânge dornic de plecare.

În mintea mea am zărit rotocoale de fum printre copaci,

Și vocile celor care stau și privesc.

Oh, mă pune pe gânduri; oh, chiar mă pune pe gânduri.

Poate răspunsul pe care el îl căuta se afla undeva în vest; poate sloganul “Mergi spre vest, tinere” avea un rost până la urmă. “Am un anume sentiment când privesc spre vest, iar sufletul meu plânge dornic de plecare”. Dar cei doi nu ”s-au îndreptat spre vest” în vara aceea: toamna era pe cale să sosească în scurt timp și un alt eveniment l-a determinat să

se întoarcă acasă către est. S-a cazat împreună cu prietenul lui la un hotel pentru tineret din orașelul Woodstock, Ontario unde au inhalat drogul LSD. Atunci a trăit cea mai intensă experiență cu drogurile. De fapt, a crezut că nu va mai reveni niciodată înapoi la realitate, însă, în timpul “experienței”, un grup de creștini a sosit la hotel și le-a dăruit literatură evanghelică “hipioților”. Prin ameteala produsă de LSD, tânărul a auzit un om spunând următoarele cuvinte: “Cum puteți trăi în asemenea mizerie?” Dar ceea ce “slujitorul” nu știa era că tânărul nu era îngrijorat de murdăria “din exterior”, ci de faptul că se simțea foarte pierdut și murdar în interior.

După ce a început să-și revină cât de cât, cel puțin îndeajuns pentru a încerca să citească, tânărul a luat broșura și s-a furișat într-un colț mai retras. Broșura relatea istoria unei fete dependente de droguri, care avea “o experiență intensă cu LSD” și cum a salvat-o “Isus”. În timp ce citea pliantul (care părea a fi scris doar pentru el), tânărul a avut un sentiment ciudat de pace și putere imensă care izvoră din numele “Isus” menționat în textul respectiv. LSD-ul te face să simți lucruri bizare, dar părea că numele “Isus” îl ajuta oarecum să supraviețuiască acelei doze, în loc să fie un rezultat al

acesteia. “Indicatorul cu Isus” fusese o glumă, dar numele acela avea ceva extrem de durabil și real acum, precum o oază de pace în mijlocul unei lumi pline de haos și lipsite de sens. S-a agățat de acest sentiment până când efectul drogului s-a terminat. Acel “nume” i se păruse în mod inexplicabil asemenea unei ancore și lăsase o puternică impresie asupra lui. Mai târziu, se gândi: “Mă întorc înapoi acasă să văd dacă pot să-mi pun viața în ordine”. Așa a procedat – a revenit acasă; a încercat chiar să se întoarcă la școală – dar viața lui nu se armoniza. Dimpotrivă, s-a destrămat mai mult ca oricând afundându-se și mai adânc în întunericul produs de droguri, beție și ocultism.

Ceea ce se întâmplase la hotelul pentru tineri a fost doar o “curățenie de primăvară”, nu o schimbare reală. Poate că, în cele din urmă, sentimentul nu era autentic. Erau “două căi pe care poți merge”, dar mai avea timp să schimbe drumul pe care se afla? Și acum ocultismul lua proporții, iar întunericul pe care-l simțea în jur creștea și mai mult, incluzând vizite ale duhurilor în timpul somnului – “Cine sunt, sunt reale?”, urmând o spirală descendentă.

În luna mai a anului 1973 tânărul a decis că este momentul să se îndrep-

te spre vest – nu avea nimic de pierdut. “Am un anume sentiment când privesc spre vest, iar sufletul meu plânge dornic de plecare”. A luat un tren spre Edmonton, Alberta, împreună cu prietenul lui (același tip care sărise în trenul de marfă), dar de data aceasta au cumpărat bilete. Au locuit timp de o lună în Parcul Național Jasper din Alberta într-o “zonă liberă” deținută de hipioți, unde aceștia își petreceau timpul făcând lucruri specifice mișcării hippie. După aceea au pornit din nou la drum spre Columbia Britanică, oprindu-se la toate barurile și hotelurile întâlnite de-a lungul drumului: Fort St. John (sau Fort St. James), Prince Albert, Kamloops... “Să ne îndreptăm spre sud acum, în Kelowna” - și au urmat acest plan. Iar Kelowna a fost locul unde s-a întâmplat totul...

Aceasta este prima parte a istoriei convertirii lui Brian Reynolds. În următoarea ediție veți citi a doua parte (însoțită de a doua fotografie) despre modul în care Dumnezeu i-a transformat viața și cum îl poate folosi acum pentru gloria Lui.

“Căci la ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul?” (Marcu 8:36)

Brian Reynolds

Să cântăm Domnului!

Subiectul intonării cântărilor nu este tocmai ușor de abordat, mai ales când nu ești un expert în domeniul muzicii. Nu am intenția de a trata acest subiect în calitate de expert în muzică, ci ca un frate care dorește să adreseze o problemă și apoi să facă o încurajare în această direcție.

Când apare pentru prima oară cântarea în Scriptură? Exod 15:1 afirmă: *“Atunci Moise și fiii lui Israel au cântat Domnului...”*

Înțelegem de aici câteva lucruri:

- a) *Un moment* – atunci
- b) *Moise și poporul* – niște persoane
- c) *Au cântat* – o manifestare
- d) *Domnului* – o persoană divină.

Există în aceste cuvinte o ordine instructivă și importantă:

Un moment

Când au cântat? Pe țărmul Mării Roșii, după ieșirea din robia Egiptului. Eliberarea deplină de robie, de Egipt și de Faraon. Toate acestea au o semnificație spirituală.

Robia fizică — robia păcatului, datorită căreia nu poți face nimic altceva decât să păcătuiești. O stare teribilă în care nu poți fi decât epuizat și trudit de păcat.

Egiptul — sistemul lumii care te face să crezi că poți fi fericit cu nimicurile lui și care te ține departe de Hristos.

Faraon — imaginea lui Satan,

dușmanul sufletelor celor pe care Hristos vrea să-i mântuiască.

Acum vreau să te întreb pe tine, cel care citești aceste rânduri: Ești cumva încă pe celălalt țărm al Mării Roșii? Adică ești tot în Egipt, tot rob, tot sub Faraon? Tot nefericit și fără speranță?

Hristos a murit și a înviat și are dorința și puterea să te elibereze! Trebuie să te pocăiești și să crezi în El! El a plătit cu sângele Său, iar acum te poate elibera din robia păcatului! Astfel vei putea face și tu parte din poporul lui Dumnezeu, liber și cu inima plină de bucurie!

Moise și poporul

Eliberatorul și poporul eliberat, o imagine frumoasă a Domnului Isus și a celor liberi. Ce fac imediat după ce sunt eliberați? Cântă! Acesta este răspunsul natural al unei inimi care înainte era apăsată de sentimentul de durere al robiei, iar acum este liberă și bucuroasă.

Au cântat

Adică și-au folosit vocile pentru a lăsa să iasă bucuria din interiorul lor și, în felul acesta, au adus adorare la adresa lui Dumnezeu.

Cântarea este astfel și o împlinire a scopului pentru care am fost creați: să ne închinăm lui Dumnezeu!

Se ridică atunci o întrebare: Dacă așa stau lucrurile cu cei credincioși, cu eliberații Domnului, atunci de ce cântarea în adunare este uneori marcată de atâta slăbiciune? Este posibil ca inima unui eliberat să tacă?

Din nefericire, da! Atunci când cade din nou în robie. Atunci când inima lui se lasă dusă iarăși spre idoli de altădată.

Așa s-a întâmplat și cu urmașii celor scoși din Egipt. Au ajuns din nou robi – de data aceasta în Babilon, imagine a confuziei, unde toți se pot închina la orice dumnezeu cred ei, dar nu la Dumnezeul viu și adevărat. Psalmul 137:4 afirmă: *“Cum să cântăm o cântare a Domnului pe un pământ străin?”*

Inima prinsă de mirajul fals al pământului nu mai poate cânta despre gloria și frumusețea cerului. Este imposibil să te poți bucura de amândouă în același timp, deși unii copii ai lui Dumnezeu, în mod deosebit tineri, cred că pot face lucrul acesta. Luni la meci, duminica la trupa de închinare.

Domnul

Cântarea se înalță ca un răspuns natural de mulțumire la adresa Celui care binecuvântează ființa.

Este un răspuns pe care Domnul

Să cântăm Domnului!

Isus îl așteaptă din partea oricui a experimentat atingerea binecuvântării divine, cea care vindecă de îngrozitoarea lepră a păcatului: *“N-au fost curățiți cei zece? Dar cei nouă, unde sunt?”* (Luca 17:17).

Psalmistul pune această întrebare înaintea fiecăruia dintre noi, cei mântuiți de Domnul:

“Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalm 116:12)

Și tot el este cel care ne încurajează să avem răspunsul potrivit:

“Voi înălța paharul mântuirii și voi chema Numele Domnului” (Psalm 116:13)

Emanuel Munteanu

Muzica și știința

Există foarte puține lucruri în viață care au un efect atât de puternic asupra oamenilor precum muzica, deoarece ea se adresează întregii ființe umane. Potrivit cu 1 Tesaloniceni 5:17, cele trei componente ale ființei noastre sunt: duhul, sufletul și trupul. Muzica este ceva ce poate acapara, prin influența ei, toate aceste trei elemente¹.

Un exemplu biblic

Pentru început, voi arăta printr-un exemplu biblic efectul muzicii asu-

pra omului. În 1 Samuel 16:14-23 citim că Saul era tulburat de un duh rău. Interesant este că slujitorii lui Saul aparent știau câte ceva despre impactul și efectul muzicii (de harfă) asupra unei persoane, pentru că altfel nu ar fi propus *“să caute un bărbat care să fie cântăreț iscusit din harfă (...) el va cânta cu mâna sa și vei fi bine”* (v.16). David, care era un cântăreț excelent la harfă, a fost adus la Saul. Citim apoi în v.23: *“Și a fost așa: când duhul de la Dumnezeu era peste Saul, David lua harfa și cânta cu mâna*

1 Este posibil să ne scape unele elemente, cum ar fi: “minte = înțelegere (trad. Darby)”, care, deși nu este identică cu “duhul”, poate fi legată de acesta, așa cum este scris la 1 Corinteni 14:15: “Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea”. O altă expresie, “inima”, deși nu este identică cu “sufletul”, poate fi legată de acesta având sensul de “sediul” al sentimentelor noastre. De aceea, consider că este potrivit să le potrivim în categoriile celor trei elemente menționate mai sus.

sa; și Saul se ușura și era bine și duhul rău se depărta de la el”.

Mai precis, vedem trei efecte ale muzicii lui David:

1. Saul “se ușura”, adică se liniștea;
2. El “era bine”, adică se simțea mai bine după aceea;
3. Și “duhul rău se depărta de la el”.

Acest exemplu biblic ne arată că muzica împreună cu ajutorul Domnului (aici: cântatul la kinnor) poate avea un efect bun și liniștitor asupra omului. Oricine a auzit vreodată sunetul unui kinnor străvechi înțelege acest lucru.

Știința și istoria muzicii

Oamenii de știință din domeniul muzicii au studiat efectul și influența muzicii asupra unei persoane. Voi evidenția doar câteva constatări pe care le-au obținut în urma cercetărilor lor.

Un studiu al universităților din Jyväskylä, Aalto și Aarhus a demonstrat că preferințele muzicale pot reflecta sănătatea mentală; în plus, consumul anumitor genuri de muzică poate avea efecte pe termen lung asupra creierului

uman². Există și alte studii care arată că influența muzicii asupra creierului este imensă. În creierul nostru, lobul frontal este sediul rațiunii și judecății, în timp ce sistemul limbic controlează emoțiile, impulsurile sau înclinațiile. În articolul său “Muzica și lobul frontal”, Dr. Neil Nedley scrie: *“Puțini înțeleg influența puternică a muzicii asupra lobului frontal. Toată muzica intră în creier prin regiunile sale emoționale, însă unele tipuri de muzică stimulează și lobul frontal.*

Unele genuri de muzică, prin stimularea lobului frontal, tind să influențeze voința, valorile morale și capacitatea de raționament. Alte tipuri de muzică stimulează lobul frontal foarte puțin, chiar deloc, însă produc un puternic răspuns emoțional, cu foarte puțină semnificație logică sau morală. (...) Cercetările medicale ridică, de asemenea, îngrijorări serioase cu privire la anumite tipuri de muzică.

Astfel, în funcție de genul de muzică, influența acesteia poate fi benefică sau dăunătoare – depinde dacă stimulează în mod predominant lobul frontal sau centrul emoțional “inferior”. Muzicoterapeuții ne spun că anumite tipuri de muzică

2 Octombrie 2015: <https://psylex.de/psychologie-lexikon/medienpsychologie/musik4.html#11>

*că, cum ar fi rock-ul, cu ritmul său sincopat, ocolesc lobul frontal și reduc capacitatea noastră de a o evalua rațional”.*³

Din cauză că anumite ritmuri cu bătaii fixe sau anumite tipuri de muzică pot ocoli lobul frontal, ar trebui să fim atenți ce muzică (creștină) ascultăm sau interpretăm, astfel încât să putem fi în acord cu 1 Corinteni 14:15: *“Voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea”.*⁴

Efectul muzicii a fost deja bine înțeles de către reformatorul elvețian Jean Calvin (1509-1564). În prefața sa la “Psaltirea din Geneva”, el scrie despre puterea muzicii: *“Și, de fapt, observăm din experiență că ea are o putere sacră și aproape incredibilă de a mișca inimile într-o direcție sau alta. De aceea ar trebui să fim și mai sânguincioși în a o reglementa în așa fel încât să ne fie de folos și în niciun caz dăunătoare”.*⁵

Recent am citit despre un studiu al profesorului Hans-Joachim Trappe, un specialist în probleme cardiace, care a studiat efectul muzicii asupra frecvenței cardiace și a tensiunii arteriale. Unele tipuri de muzică, cum ar fi ariile de operă, tind să crească frecvența cardiacă și tensiunea arterială, în timp ce muzica lui Bach a avut un efect comparabil cu un medicament antihipertensiv și anume betablocantul: tensiunea arterială a scăzut ca efect al dilatării vaselor sangvine mici. Muzica lui Bach a acționat mai repede decât orice medicație antihipertensivă: după Trappe, efectul a fost detectabil la doar zece secunde de expunere la muzică.⁶

Acest efect al muzicii lui Johann Sebastian Bach este remarcabil, deoarece nu este vorba doar de o singură piesă, ci de muzica în sine, după cum a constatat Trappe. De ce este așa? Să fie oare pentru că Bach a fost întotdeauna conști-

3 Dr. Neil Nedley (January 12th, 2011): Music and the Frontal Lobe, http://amazingdiscoveries.org/S-deception-music_frontal_lobe_limbic#footnote

4 Nu este nimic greșit cu muzica care intră în sistemul limbic, deoarece suntem ființe umane înzestrate cu sentimente. Este important însă să putem continua în a lua decizii raționale și pentru aceasta avem nevoie de lobul frontal.

5 John Calvin (1553), în: https://genevanpsalter.com/files/articles/Gen_Psal_intro_Calvin.pdf, p. 3

6 Hans-Joachim Trappe: Johann Sebastian Bach: Leben, Werke und seine Bedeutung für die Kardiologie, in: DMW Deutsche Medizinische Wochenschrift, Stuttgart 2014; 139 (51/52); pp.. 2619-2625

ent de faptul că orice muzică, fie că este instrumentală sau cu versuri, trebuie să îi aducă glorie lui Dumnezeu? Bach a scris odată: *“... astfel încât aceasta să dea o armonie melodică pentru gloria lui Dumnezeu și plăcerea permisă a sufletului și, ca orice muzică... cauza finală și definitivă să nu fie alta decât gloria lui Dumnezeu și recreerea sufletului. Dacă nu se ține cont de acest lucru, atunci nu este cu adevărat muzică, ci o bubuitură diabolică și fără substanță”*.

Dacă aceasta a fost atitudinea, abordarea și scopul său pentru orice muzică, este de mirare că o astfel de muzică are o influență pozitivă asupra ființei noastre?

O posibilă “unitate de măsură”

Cum pot să știu ce fel de muzică – muzică creștină – este bună, mai ales pentru mine, respectiv pentru bunăstarea mea spirituală?

Răspunsul care urmează nu trebuie văzut ca o doctrină; este o aplicație și trebuie luată ca un ajutor, o “unitate de măsură” pe care o putem aplica muzicii creștine.

Pavel le scrie tesalonicenilor ca *“duhul, sufletul și trupul [lor] să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos”* (1 Tesaloniceni 5:23). Cred că aceas-

ta ar trebui să fie dorința și scopul fiecărui credincios. Întrebarea este la ce influențe mă expun. Din moment ce am văzut că muzica are o mare influență asupra ființei noastre, este important să aplicăm acest verset și la tipul de muzică pe care dorim să o ascultăm.

Știm că o persoană trebuie privită ca întreg. Totuși, Pavel vorbește despre trei elemente ale ființei noastre: duhul, sufletul și trupul. La fel este și cu muzica. Muzica trebuie văzută ca un întreg, dar există, de asemenea, diferiți parametri ai muzicii. Muzica în totalitatea ei are o influență asupra ființei noastre, dar putem spune că fiecare dintre parametrii muzicali se adresează în principal unuia dintre elementele ființei noastre care sunt menționate în 1 Tesaloniceni 5:23.

Elementele ființei noastre	Parametrii muzicii creștine
1. duh	1. versuri spirituale
2. suflet	2. melodie, armonie
3. trup	3. ritm

Ordinea elementelor din versetul menționat mai sus este remarcabilă. Cred că suntem de acord că în

muzica creștină cel mai important lucru ar trebui să fie versurile. Ele se adresează în primul rând duhului nostru.

Prin urmare, trebuie să știm că versurile pe care le cântăm sau le ascultăm sunt conforme cu adevărul biblic. De ce este acest lucru atât de important? Coloseni 3:16 ne spune: *“Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har”*. Când folosim cântări creștine pentru a ne învăța și a ne îndemna unii pe alții, noi lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să locuiască în noi. Așadar, dacă prin cântări este transmisă învățătură, este foarte important ca versurile să nu aibă erori doctrinare, deoarece știm că prin muzică acele învățături greșite pot intra cu ușurință în mintea și inima noastră.

Înainte de a trece la cel de-al doilea element, vreau să spun că, în general, în muzica creștină melodia trebuie să slujească versurile. Ea trebuie să susțină mesajul versurilor, cu alte cuvinte, melodia trebuie să exprime ceea ce exprimă versurile.

Al doilea element este sufletul, căruia i se adresează în prealabil melodia și armonia. Prin melodie și armonie se poate ajunge la suflet (la inimă) și se pot trezi sentimentele.

În istoria muzicii, mai ales în epoca barocă, a existat o întreagă “doctrină a afectelor”, în care conținutul de afecte (emoții sau sentimente) dintr-un text putea fi redat prin modele melodice sau armonice. O melodie frumoasă și armonii interesante pot fi de mare ajutor în redarea sensului textului și îl pot coborî în suflet. Este însă nevoie de măsură, pentru că dacă exagerez, plasând armonii sofisticate una după alta, s-ar putea ca acestea să atragă atenția atât de mult încât să uit complet de text. Este ca și cu sarea – foarte bună și necesară, dar nu este bine să fie prea multă.

Al treilea element este trupul, căruia i se adresează în principal ritmul. În versetul menționat mai sus trupul este numit al treilea. Și în muzica creștină, ritmul ar trebui să ocupe locul al treilea, deoarece ritmul stimulează în primul rând trupul. Atunci când accentuez prea mult ritmul prin băți fixe și accentuate, mă adresez în primul rând trupului. Iar muzica creștină nu se adresează în primul rând trupului.

Putem vedea clar acest lucru în 1 Corinteni 14:15. De aceea este atât de important ca, în muzica creștină, ritmul să rămână în fundal și să nu fie scos prea mult în evidență, deoarece altfel, ritmul va stimula în primul rând trupul, nu duhul. Însă închinarea nu ar trebui trăită în primul rând la nivel fizic și există și pericolul ca mesajul textului să fie suprimat. Prin aceasta nu vreau să spun “fără tobe în muzica creștină”, spun doar că și aici este vorba de măsură. O utilizare bună a instrumentelor de percuție, cum ar fi tobele, poate ajuta la redarea mesajului textului, atâta timp cât nu împinge versurile în fundal și nu centrează atenția pe ceea ce se adresează trupului.

Concluzie

Am văzut că muzica are un impact puternic asupra ființei umane. Prin urmare, trebuie să fim atenți la ce influențe ne expunem. Dacă

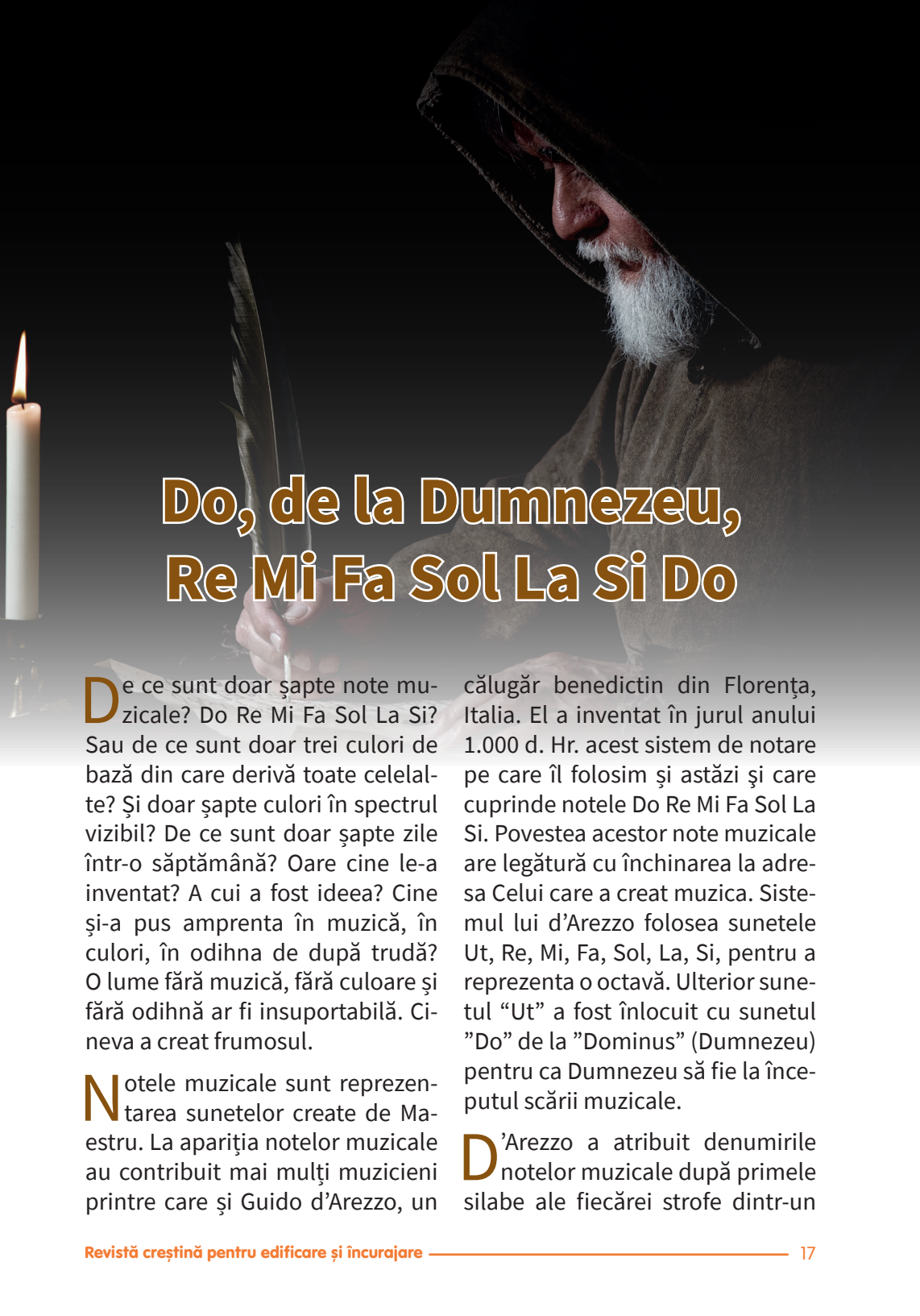
ascultăm muzică creștină, atunci “unitatea de măsură” ne poate ajuta să verificăm dacă elementelor li se dă locul potrivit.

Pot să-mi pun următoarele întrebări:

1. Este textul conform cu adevărul biblic? => Coloseni 3:16
2. a) Sunt parametrii muzicali (textul, melodia & armonia și ritmul) prioritizați în așa fel încât să fie pus în aplicare 1 Corinteni 14:15?
b) Au versurile prioritate? Nu este atenția distrasă de la ele din cauza accentuării exagerate a celorlalte elemente?

Dacă putem răspunde la aceste întrebări cu “Da!”, atunci duhul, sufletul și trupul nostru pot fi *“păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos”* (1 Tesaloniceni 5:23).

Hans Frölich

Do, de la Dumnezeu, Re Mi Fa Sol La Si Do

De ce sunt doar șapte note muzicale? Do Re Mi Fa Sol La Si? Sau de ce sunt doar trei culori de bază din care derivă toate celelalte? Și doar șapte culori în spectrul vizibil? De ce sunt doar șapte zile într-o săptămână? Oare cine le-a inventat? A cui a fost ideea? Cine și-a pus amprenta în muzică, în culori, în odihna de după trudă? O lume fără muzică, fără culoare și fără odihnă ar fi insuportabilă. Cineva a creat frumosul.

Notele muzicale sunt reprezentarea sunetelor create de Maestru. La apariția notelor muzicale au contribuit mai mulți muzicieni printre care și Guido d'Arezzo, un

călugăr benedictin din Florența, Italia. El a inventat în jurul anului 1.000 d. Hr. acest sistem de notare pe care îl folosim și astăzi și care cuprinde notele Do Re Mi Fa Sol La Si. Povestea acestor note muzicale are legătură cu închinarea la adresa Celui care a creat muzica. Sistemul lui d'Arezzo folosea sunetele Ut, Re, Mi, Fa, Sol, La, Si, pentru a reprezenta o octavă. Ulterior sunetul "Ut" a fost înlocuit cu sunetul "Do" de la "Dominus" (Dumnezeu) pentru ca Dumnezeu să fie la începutul scării muzicale.

D'Arezzo a atribuit denumirile notelor muzicale după primele silabe ale fiecărei strofe dintr-un

imn creștin din secolul al VIII-lea intitulat "Ut queant laxis" (Imnul Sfântului Ioan Botezătorul)¹:

Ut queant laxis
Resonare fibris
Mira gestorum
Famuli tuorum,
Solve polluti
Labii reatum,
Sancte Iohannes

Acesta poate fi tradus cam așa: "Pentru ca slujitorii Tăi să poată, cu voci slăbite, să spună faptele tale miraculoase, izbăvește-ne de vinovăția buzelor noastre murdare, Sfinte Ioane".

Așadar, Dumnezeu trebuie să fie la începutul scării muzicale, dar și la sfârșit, reprezentat prin "Do" de jos și "Do" de sus.

În orice lucru bun creat de Designer cineva a încercat să semene neghina care se amestecă cu grâul. Nici muzica nu a scăpat de neghină. Astăzi, corzile instrumentelor și vocile oamenilor produc mai multă neghină decât grâu. Muzica ar trebui în primul rând să fie folosită pentru Dumnezeu, pentru că "din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile" (Romani 11:36).

Muzica ar trebui să aibă strânșă legătură cu închinarea oa-

menilor; ea poate aduce spiritele rele sau le poate alunga. Împăratul Nebucadnețar a folosit muzica în închinarea oamenilor în fața unui chip de aur în spatele căruia se ascundeau hoarde de demoni (Daniel 3:15). Împăratul David a folosit muzica pentru a alunga spiritele rele care îl sechestrau pe Saul (1 Samuel 16:23).

Pentru a ne închina Lui Dumnezeu prin muzică este nevoie să fim în locul potrivit și să avem statutul potrivit. Trebuie să fim copii ai Lui Dumnezeu și mădulare vii în trupul Său, care este Biserica.

"Pentru că acolo, cei care ne luaseră robi ne cereau cântări și cei care ne făceau să gemem, bucurie: «Cântați-ne din cântările Si-onului». Cum să cântăm o cântare a Domnului pe un pământ străin?" (Psalmul 137:3,4).

Așadar, muzica pe care o cântă și o ascultă un copil al lui Dumnezeu, un tânăr creștin, trebuie să fie un mod de închinare la adresa lui Dumnezeu și care să facă bine sufletului nostru, alungând duhurile rele prezente în lumea pierdută în care încă trăim.

Robert Ion

1 "Ut queant laxis." Wikipedia, The Free Encyclopedia, 9 Sep. 2022. Web. 15 May. 2023.

Cântările Harului

Nicolae Moldoveanu a fost compozitor, poet și scriitor român creștin, născut în 3 februarie 1922 și decedat în 12 iulie 2007. Viața și lucrarea lui s-au desfășurat, în cea mai mare parte, în timpul dictaturii comuniste din România, perioadă ostilă manifestărilor cu caracter creștin. Între 1959-1964 a fost închis și persecutat de către regimul comunist pentru "compunerea de cântări religioase și propagandă creștină", sentința fiind însoțită de confiscarea averii și 10 ani de degradare civică. În această perioadă a compus cântări și poezii memorate și apoi scrise după eliberare. Numărul compozițiilor sale se ridică la aproximativ 8.000 de imnuri și cântări duhovnicești. [...]

“Cântarea *“Ție îți cânt, Dumnezeu! meu!”* relata pastorul Richard Wurmbrand – colegul de celulă al lui Nicolae Moldoveanu – după 25 de ani în care nu s-au mai văzut, a fost scrisă în urma unei întâmplări neplăcute din închisoare. Era iarnă și ne era frig. Nu aveam haine care

să ne țină de cald. Într-o noapte, un gardian beat l-a pus pe Nicolae să stea cu burta pe podeaua de beton care era înghețată. După multe ore Nicolae s-a ridicat, fără să fie supărat pe gardian, cu inima plină de pace și cu fața zâmbitoare... ne-a cântat o cântare de laudă pe care o compuse cât timp a stat pe podeaua aceea înghețată, dovadă că credința noastră poate birui orice!” (Interviu cu Richard Wurmbrand)

“Cine n-a avut de luptat cu ispitele haine? Cine n-a fost întinat de păcat? Cine n-a avut împotriviri pe calea necredinței? De asemenea, cine poate spune că are destulă roadă? Toți credincioșii stăm în picioare numai prin har; toți credincioșii alergăm la har, când n-am rămas în picioare!” spunea Iosif Lazăr, amintindu-și cum cântarea *“În umblarea mea prin lume”* a fost compusă în urma unei grele încercări prin care trecuse fratele Niculiță, încercare din care nu vedea nicio ieșire. “Atunci când Domnul l-a convins că tot ce are

dumnealui bun are numai prin har, a fost izbăvit și a compus această cântare!” (Iosif Lazăr, *Istoricul unor cântări ale harului de Nicolae Moldoveanu*, 2013)

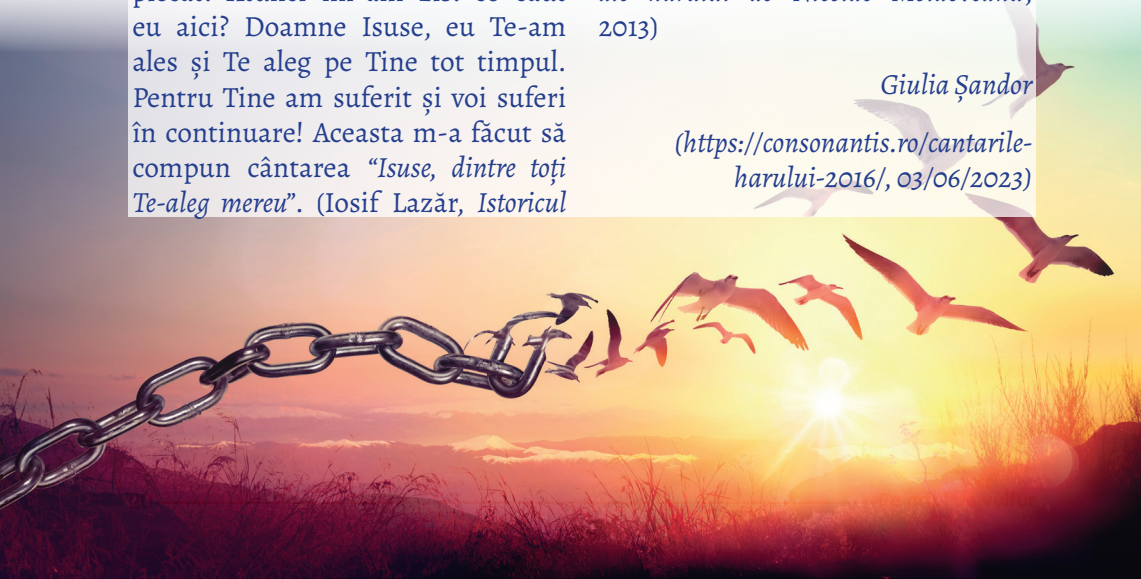
“După închisoare, la primele alegeri din România la care a trebuit să particip în timpul regimului comunist, m-am prezentat la circumscripția electorală de care aparținea strada noastră ca să votez. Funcționarii de acolo, după ce au parcurs cu privirea de două ori listele, m-au trimis la un birou alăturat unde erau listele scoase cu ultimele modificări în evidența populației, dar nici acolo nu m-au găsit. Unul dintre funcționari, ridicând privirea spre mine, m-a întrebat: ”Ai fost cumva în închisoare pe motive politice?” ”Da!”, am răspuns eu. ”Atunci nu ai dreptul să votezi!” Am salutat și am plecat. Atunci mi-am zis: ce caut eu aici? Doamne Isuse, eu Te-am ales și Te aleg pe Tine tot timpul. Pentru Tine am suferit și voi suferi în continuare! Aceasta m-a făcut să compun cântarea ”Isuse, dintre toți Te-aleg mereu”. (Iosif Lazăr, *Istoricul*

unor cântări ale harului de Nicolae Moldoveanu, 2013)

“Cântarea ”Cer senin” a fost compusă în 30 ianuarie 1960, o zi geroasă, când din celula întunecoasă cu numărul 13 priveam printre scândurile din geam cerul senin. Eram atât de înghețat de frig că, privind raza de soare, am simțit că mai mult mă încălzește decât mă luminează, întrucât în acea primă iarnă de temniță ne-au lăsat cu ținuta de vară, adică pantaloni scurți și jachete cu mânecă scurtă, iar în celulele cu beton pe jos nu se făcea foc. ...Și, de multe ori, privind cerul și soarele, mă gândeam că la același cer privesc și cei dragi, și astfel privirile noastre se întâlnesc. Așa de mare era dorul după cei dragi, dar și dorul după Cerul pregătit de Domnul Isus celor credincioși care iubesc venirea Lui!” (Iosif Lazăr, *Istoricul unor cântări ale harului de Nicolae Moldoveanu*, 2013)

Giulia Șandor

(<https://consonantis.ro/cantarile-harului-2016/>, 03/06/2023)

Muzică... pe stomacul gol!

Știm cine a fost Wolfgang Mozart, compozitorul renumit al secolului al XVIII-lea, autorul unor simfonii admirabile, care a murit de tânăr, la 35 de ani. Încă de la vârsta de patru ani el a dovedit o credință reală în Dumnezeu. Știa că Dumnezeu aude rugăciunile și răspunde la ele.

Tatăl lui Mozart era un organist foarte talentat care câștiga ceva bani dând lecții de muzică, dar puțini oameni erau interesați de arta sa. În plus, ceea ce câștiga de la orchestra din oraș era foarte puțin. Familia știa ce înseamnă să fii flămând.

Într-o dimineață de luni, tânărul Mozart s-a trezit devreme, dar nu aveau ce mânca! A primit lecția de orgă de la tatăl său, ca de obicei, dar toată ziua familia a avut foarte puțin de mâncare. Marți a fost la fel: lecție de muzică, dar fără mâncare! Miercuri, când s-a trezit, și-a auzit părinții vorbind: "Îl rog pe Domnul", a spus mama, "să ne trimită ceva de mâncare, altfel copiii se vor îmbolnăvi".

Micul Mozart a chemat-o pe sora lui cu doi ani mai mare. S-au strecurat afară din casă și au fugit pe malul râului. Acolo, lângă tufișurile înflo-

rite, au îngenuncheat pentru a se ruga lui Dumnezeu. Credința băiețelului era atât de puternică, încât a închis ochii și s-a rugat cu voce tare:

– Doamne, te rugăm să ne trimiți ceva de mâncare astăzi, pentru că ne este foarte foame. Te rog, ajută-l pe tata să câștige destui bani ca să poată continua să îmi dea lecții și să pot deveni un muzician faimos.

A deschis din nou ochii. Un domn foarte elegant se plimba de-a lungul râului și râdea. Privindu-l în față, băiețelul a exclamat:

– Nu aveți de ce să râdeți, nu avem ce mânca!

– Nu râdeam de tine, copilul meu, a spus el pe un ton serios. Povestește-mi despre familia ta și spune-mi de ce vrei să devii un muzician celebru!

Cu îndrăzneală, tânărul Mozart i-a spus cât de mult îi plăcea muzica pe care tatăl său îl învățase, dar i-a vorbit și despre sărăcia lor.

– Fii curajos, băiatul meu, a spus omul bogat. Unde locuiești? Unul dintre servitorii mei îți va aduce ceva de mâncare și îți promit că voi veni să te ascult cum cânti la orgă.

Entuziasmați, cei doi copii au fugit acasă și le-au povestit părinților

aventura lor. ”Dumnezeu îl va trimite”, au strigat ei. El ne-a ascultat rugăciunea!

Într-adevăr, cu puțin timp înainte de prânz, a apărut un lacheu elegant: ”Aici locuiește familia Mozart?” Asigurat că se afla la adresa corectă, a adăugat:

– Stăpânul meu, care este arhiducele Austriei, v-a trimis aceste provizii. Va veni în această seară, în jurul orei șase, pentru a-l asculta pe tânărul băiat cântând la orgă.

Niciodată în viața lor nu văzuseră atâtea lucruri bune. Masa - un ospăț - a fost delicioasă. Mama și-a dus apoi copilul pe malul râului și i-a făcut o baie temeinică. Nu mai fusese niciodată atât de curat. Apoi l-a îmbrăcat în cele mai bune haine ale sale.

Fidel promisiunii sale, ilustrul personaj a sosit. Părinții au vrut mai întâi să-i mulțumească pentru generozitatea sa, dar el i-a întrerupt:

– Băiețelul vostru este cauza. El se baza pe Dumnezeu pentru a-i da ceva de mâncare. Eu însumi mă simt onorat să fiu mijlocul de a împlini răspunsul dat credinței sale. Și acum, unde este micuțul nostru? Trebuie să îl ascult.

Copilul, care își iubea orga, a făcut un pas înainte fără teamă. A înce-

put să cânte piesele pe care tatăl său îl învățase. Camera modestă s-a umplut în curând de muzică. Ducele, foarte surprins de talentul unui băiat de vârsta lui, și-a exprimat admirația spunându-i tatălui:

– Vă voi plăti cu regularitate costurile, ca să puteți continua lecțiile pe care le dați fiului dumneavoastră. Mai târziu, el va compune lucrări minunate, muzică înălțătoare, cu care mă va răsplăti!

Și astfel, rugăciunea micului Wolfgang Mozart a fost ascultată de marele Dumnezeu din ceruri. A fost ascultată, și aceasta într-un mod neașteptat. Dumnezeu iubește rugăciunea făcută cu credință. Nu trebuie să ne facem griji cu privire la modul în care El va răspunde. Partea noastră este să vorbim cu El, amintindu-ne că Acela care Și-a dat propriul Fiu pentru noi toți, ne va da, de asemenea, toate lucrurile împreună cu El (Romani 8:32).

(Preluat de *La Bonne Nouvelle*, 1990. <https://biblepourlesjeunes.fr/de-la-musique-mais-pas-de-dejeuner/>)

MOZART

Sonate B dur

K 570 – B flat major – si bémol majeur

Violine und Klavier

Laudă și închinare

“Dumnezeu este Duh și cei care l se închină trebuie să l se închine în Duh și în adevăr.”

Ce este închinarea? Dacă vom căuta răspunsul la această întrebare în mediile creștine vom găsi o mulțime de răspunsuri care fac referire la ceea ce se obișnuiește să fie practicat în adunări sub genericul ”praise and worship” unde atmosfera, partea instrumentală, ritmul și repetarea acelorași motive au de multe ori ca rezultat transpunerea într-o stare extatică. Complexitatea întrebării crește atunci când ne întrebăm ce este închinarea “în duh și în adevăr”, iar răspunsul exclude orice formă de religie, deoarece temelia închinării este în mod exclusiv Domnul Isus și lucrarea Sa de la Golgota.

În formă succintă, substanța centrală a închinării creștine este răspunsul nostru îndreptat către Tatăl în puterea

Duhului Sfânt, în conștiința deplină a jertfei Fiului, care S-a adus pe Sine ca jertfă de o mireasmă plăcută lui Dumnezeu.

Cântarea imnurilor de către congregație la serviciile religioase este o practică veche, însă evoluția formei și a stilurilor așa cum le cunoaștem astăzi este relativ recentă. Cu doar două secole în urmă, introducerea lor a fost prilejul unei opoziții tumultuoase. În Scoția și Anglia, spre exemplu, astfel de imnuri au fost auzite pentru prima dată la mijlocul secolului al XVIII-lea. Dacă vorbim despre așa-numita mișcare “praise and worship”, aceasta a apărut recent în SUA în jurul anilor 1960-70.

Imnurile au fost cântate în adunările creștine încă din cele mai vechi timpuri. Mulți consideră că pasajele din Luca 1:46-55 (Magnificat), Luca 2:29-

32 (Nunc dimittis), 1 Timotei 3:16; 6:15,16 au fost imnuri creștine cântate. Plinius, guvernatorul roman al Bitiniei, raportând împăratului Traian anchetele sale cu privire la practicile oamenilor numiți creștini în anul 112 d.Hr., îl informează că atunci când creștinii s-au adunat, au cântat imnuri lui Hristos “ca unui Dumnezeu”. Un limbaj asemănător este folosit și de către un scriitor din secolul al III-lea citat de Eusebiu: “îmnuri și ode precum cele de la început au fost scrise de credincioși, imnuri către Hristos, numindu-L Dumnezeu”. În Evul Mediu, cântatul imnurilor (în greacă și latină) era practicat în principal de preoți ca parte a slujbelor lor zilnice.

Reforma a adus o mare schimbare și cântarea de imnuri în congregație a luat amploare. Luther a compus multe imnuri, dar Calvin a permis doar Scriptura, în principal Cartea Psalmilor. În Marea Britanie, cântatul congregațional a fost la început limitat la psalmi, dar în cele din urmă au fost introduse imnuri. Ca și în alte elemente ale tradiției creștine, provocarea actuală constă în existența unui amestec de adevăr și fals, Scriptură și obicei; așadar este necesară o examinare atentă a Cuvântului lui Dumnezeu pentru a afla care este locul imnurilor și al cântărilor în închinare conform Noului Testament. Nu voi aborda aici folosirea cântărilor în lucrarea de evanghelizare, ci mă voi limita la rolul acestora în închinare.

Următoarele pasaje tratează subiectul cântărilor creștine:

1. Efeseni 5:19 (Coloseni 3:16) – pot fi ilustrate de Iacov 5:13 și Fapte 16:25.
2. 1 Corinteni 14:15 – poate fi ilustrat de Matei 26:30 și Evrei 2:12
3. Apocalipsa 5:9; 14:3; 15:3

1. Efeseni 5:19, redat literal, spune: “*ci fiți umpluți de Duh, vorbind între voi [adică unii altora] cu psalmi și imnuri și cântări spirituale, cântând și «psalmând» cu inimile voastre Domnului*”. Aceasta se referă la viața creștină în general și nu în special la întâlniri ale adunării. Înțelegem că oamenii credincioși trebuie să fie, atât în bucurie cât și în întristare, un popor care cântă.

Psalmii din Vechiul Testament erau cântări acompaniate de instrumente muzicale ciupite (harfa, lira, lăuta). Psalmii Vechiului Testament nu pot fi cântări ale închinării creștine adevărate, deoarece ei sunt adresați către Iahve și nu către Tatăl și Fiul – atunci nu era cunoscută lucrarea de mântuire a Domnului Isus. Un alt motiv constă în faptul că psalmii de imprecăție (de invocare a urgiei divine) nu se potrivesc duhului Noului Testament. Prin urmare, psalmii menționați în Efeseni 5:19 nu pot fi psalmii Vechiului Testament. Cu toate acestea, găsim în mulți psalmi vechi testamentali pasaje similare situațiilor prin care trecem în viața de credință, care ne încurajează și pe care le putem cânta. Ei trebuie să fie psalmi compuși având caracter creștin

nou testamental. Un “psalm” poate fi o cântare care prezintă aspecte ale experienței creștine cu Dumnezeu sau o comemorare a îndurărilor primite și a harului experimentat.

“Imnul” este, de regulă, o proclamație directă de laudă, mulțumire și glorie adusă lui Dumnezeu. Subiectul imnurilor nu este experiența creștină, ci mai degrabă preocuparea cu Dumnezeu Tatăl, cu Domnul Isus și cu lucrarea Sa de mântuire, cu suferințele și gloriile Sale, cu iubirea Sa nemărginită. Ele sunt expresia închinării aduse lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus.

Expresia “cântări spirituale” ne indică două aspecte: în primul rând, faptul că Domnul dorește ca aceste cântări să fie cântate cu vocea, iar în al doilea rând, adăugarea cuvântului “spirituale” indică originea lor, dar și domeniul cărora aparțin. Cântările spirituale au fost compuse de oameni spirituali, iar subiectele lor sunt din sfera lucrurilor spirituale. Spre exemplu, aceste cântări au subiecte precum sfințirea practica, încrederea în Dumnezeu, rugăciunea, ascultarea de Cuvânt. De asemenea, cântările de evanghelizare se pot încadra tot aici.

Versetul “*fiți umpluți de Duh, vorbind între voi [adică unii altora] cu psalmi și imnuri și cântări spirituale, cântând și «psalmând» cu inimile voastre Domnului*” arată că, în astfel de cântece creștine, Cel ce intonează cântul împreună cu noi este Duhul Sfânt, iar instrumentul Său este inima credin-

ciosului. Accentul cade pe aspectul lăuntric, al inimii, sub călăuzirea Duhului Sfânt și nu pe aspectul exterior al unei voci deosebite sau al unui acompaniament instrumental.

2. În timp ce Efeseni 5:19 tratează aspecte legate de viața și comportamentul creștinului într-un mod general, 1 Corinteni 14:15,16 ne prezintă aspecte legate de ordinea în exercitarea darurilor în adunare; astfel putem învăța ce spune Biblia despre cântare ca parte a închinării creștine colective. “... *Voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. Altfel, dacă binecuvânți cu duhul, cel care ocupă locul celui neștiutor cum va spune «amin» la mulțumirile tale, dacă nu știe ce spui?*” Amintesc pe scurt că, încă din timpul Vechiului Testament, Dumnezeu a asociat închinarea cu un dar atunci când le-a spus oamenilor cum să se închine. Deuteronom 26:10 confirmă aceasta: “*(cele dintâi roade) să le pui jos înaintea Domnului Dumnezeului tău și să te închini înaintea Domnului Dumnezeului tău*”. Chiar dacă se face distincție între închinare și dar sau jertfă, acestea apar deseori împreună. Mai târziu, în cartea Levitic, vedem slujba preotească a leviților care erau la templu. Ei aveau rolul de a aduce lui Dumnezeu darurile sau jertfele poporului. 1 Petru 2:5 ne spune că noi, cei credincioși, suntem “*o preoție sfântă, ca să aducem jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos*”. Prin jertfe spirituale putem înțelege printre altele ceea ce

scrie la Evrei 13:15: *“Prin El deci să-l aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui”*. Astfel putem lega ideea aceasta de expresia pe care o întâlnim la 1 Corinteni 14:15 și anume faptul că există o relație strânsă între termenii: jertfe spirituale, rodul buzelor, cântare și binecuvântare cu duhul sau închinare.

Deoarece s-au spus atât de multe despre diminuarea importanței laturii pur muzicale a închinării, se va pune întrebarea: *“De ce să mai cântăm?”* Răspunsul este că aici, în aceste versete, în mod explicit în cadrul adevăratei închinări, cântatul este prezent, iar Cuvântul lui Dumnezeu îi alocă locul cuvenit – o dovadă suficientă și îmbucurătoare. Recunoașterea rolului suprem al Duhului lui Dumnezeu în cântare și atenția asupra faptului că aceasta trebuie să fie cântată cu inima, cu duhul, dar și cu mintea, ne oferă echilibrul necesar de a nu acorda o importanță excesivă elementului pur muzical și va exclude, de asemenea, cacofonia muzicală și doctrinară în compunerea cântărilor. De pildă, nu putem intona o cântare ale cărei versuri spun: *“Nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt”* sau *“Coboară, Duhule Sfânt, peste noi!”*, deoarece acestea ar fi în contradicție cu învățătura Bibliei. Versetul amintit ne spune că mintea (înțelegerea) trebuie să fie implicată atât în compoziția muzicală cât și în intonarea cântărilor.

3. În pasajul din Apocalipsa 5:9 îl vedem pe Domnul Isus ocupând locul care I se cuvine doar Lui, înconjurat de credincioșii care se prosternă înaintea Lui și cântă o cântare de laudă. Aceste versete ilustrează închinarea din cer în viziunea pe care a avut-o Ioan. Cântarea celor răscumparați din cer este o cântare nouă, iar închinarea este îndreptată către Cel ce stă pe tron și către Miel.

După ce am analizat pe scurt aceste versete relevante pentru subiectul ales, ajungem la concluzia că imnurile sunt necesare pentru închinarea adevărată. Ele trebuie să fie noi având mereu acea profeție care este dată de aspectul lăuntric spiritual, dar trebuie să fie și vechi în sensul în care conținutul lor trebuie să fie în concordanță cu Scriptura și cu aspectele pe care le-am văzut despre cântările potrivite cu adevărata închinare.

Adevărata laudă și închinare (“praise and worship”) nu este un nou stil al muzicii creștine, nici privilegiul celor care au un talent muzical sau al formațiilor care ocupă scenele congregațiilor creștine. Închinarea este rodul inimii fiecărui suflet mântuit de Domnul Isus adus ca dar prin Duhul Sfânt lui Dumnezeu Tatăl.

“... pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui” (Ioan 4:23)

Samuel Roman

Frânghia ta e prea scurtă

Un predicator ținea o întâlnire în aer liber, în cadrul căreia și-a îndemnat ascultătorii să facă binele și să fie buni; el a vorbit despre Isus ca model și i-a sfătuit să calce pe urmele Lui pentru a fi mântuiți. O femeie săracă, care purta pe chip semnele inconfundabile ale păcatului, a ascultat cu atenție pentru o vreme, apoi l-a întrerupt brusc pe predicator strigând:

– Nu, domnule, frânghia dumneavoastră e prea scurtă pentru cei ca noi.

Doctrina predicatorului n-o putea ajuta în niciun fel pe acea femeie; frânghia lui nu ajungea până la ea, iar ea a simțit aceasta. Mai bine nu arunci nicio frânghie unui om care se înecă, decât să-l batjocorești aruncându-i una prea scurtă, iar frânghia mântuirii prin fapte este mult prea scurtă pentru a-i salva pe păcătoși. Nu! Nu este deloc o frânghie salvatoare.

Este oare posibil ca această femeie să fi fost mult mai rea decât alții? În exterior, fără îndoială că a fost, dar nu uitați că Dumnezeu a spus: *“Nu este deosebite, pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu”* (Romani 3:22,23). Deoarece toți sunt păcătoși, toți au nevoie de mântuire. O! Fie ca orice cititor neconvertit să descopere că se scufundă în marea păca-

tului și că va fi acoperit de valurile judecății pentru totdeauna, dacă nu i se aduce salvarea.

Cu câtă nerăbdare ar striga atunci după o frânghie suficient de lungă și de puternică pentru a-l salva! Și se poate găsi așa ceva? Da; cu adevărat, Dumnezeu Însuși a pus la dispoziție o astfel de frânghie. El Și-a dat propriul Fiu să moară - nu ca martir sau ca exemplu pentru oameni, ci ca Înlocuitor pentru păcătoși. Moartea Sa a fost sacrificială, îndeplinind cererile drepte ale lui Dumnezeu și permițându-l să fie drept, dar să-i și îndreptățească pe toți cei care cred în Isus.

Aceasta este mântuirea perfectă pentru toți - toți au nevoie de ea; nimeni nu este prea rău pentru ea. Dumnezeu proclamă binecuvântarea în toată lumea; este pentru oricine o va lua. *“celui care nu lucrează, ci crede în Cel care-l îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate”* (Romani 4:5).

“[El] a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră. Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.”

J. T. Mawson